

Hermanis Paukšs

VILKS,
KURŠ RIJA GRĀMATAS

DARBOJAS:

Vilcēns

Zaķēns

Pūce

1. skats

VILCĒNS. Auauau!... A - ū!... Vai te kaut kur kāds ir?... Ir gan kāds... Labdien, bērni!... Vai jums tur nav garlaicīgi?... Man gan (arī) ir garlaicīgi... Man ir tik ļoti garlaicīgi, ka es pat dziesmiņu par garlaicību esmu sacerējis!... Vai gribat to dzirdēt?... Nu tad tik klausieties! Ja gribat - varat sist plaukstas! (dzied)

Kas garāks par garāko priedi?

Kas garāks par garāko taku?

Kas garāks par vilciena sliedi?

Jūs nezināt?

Nu tad es saku:

Garāks par visu ir pasaulē laiks –

Tas, kurā nav tev ko darīt –

Staipās un lokās un žņaudz tevi baigs –

Un ko tu tam padarīt vari?

Daudz garāks par garāko priedi!

Daudz garāks par garāko taku!

Daudz garāks par vilciena sliedi!

Tas tiešām ir –

Mazliet par traku!

Nepatīk ļoti man garais šis laiks –

Laiks, kurā nav mums ko darīt!

Lai tas vairs nestaipās žņaugdams tik baigs,

Mēs dzīsim to projām jau parīt!

2. skats

ZAĶĒNS. Sveiks, vilcēn!

VILCĒNS. Ā!... Sveiks, zaķēn!... Labi, gan, ka tu atnāci – nāc parotaļāties!

ZAĶĒNS. Man nav laika tagad rotaļāties – es steidzos!

VILCĒNS. Pagaidi! Labāk padomā, kā mēs varētu rotaļāties! Es domāju tā – metīsim kūleņus! Skaties! (*apmet kūleni*) Tagad tu!

ZAKĒNS. Bet es tev saku, ka man nav laika mest kūleņus! Es steidzos!

VILCĒNS. Nu pagaidi taču! Ja negribi mest kūleņus – varam darīt ko citu!
Piemēram... piemēram... nostāties uz galvas!

ZAKĒNS. Nu nē taču! Kā tu nesaproti, ka man tagad nav laika stāvēt uz galvas!
Man patiešām ir jāsteidzas!

VILCĒNS. Tu nu gan esi...

ZAKĒNS. Neņem ļaunā! Satiksimies brītiņu vēlāk!

VILCĒNS. Nē – pagaidi!...

ZAKĒNS. Es kavēju...

VILCĒNS. Nu mazu brītiņu!

ZAKĒNS. Bet ļoti mazu!

VILCĒNS. Jā, protams – tikai pastāsti, uz kurieni tu tā steidzies!

ZAKĒNS. Pie pūces.

VILCĒNS. Ak pie pūces?... Tātad ar pūci tev ir laiks rotaļāties, bet ar mani – nav?!

ZAKĒNS. Kurš tev teica, ka es eju pie pūces rotaļāties? Es pie pūces eju mācīties!

VILCĒNS. Mācīties?... Ko tas nozīmē?

ZAKĒNS. Tas nozīmē, ka pūce ir ļoti gudra! Tas nozīmē, ka viņa daudz zina! Un to, ko viņa zina, pūce pastāsta arī man!

VILCĒNS. Pasakas?!

ZAKĒNS. Nē taču! Ne jau pasakas! Īstenību!

VILCĒNS. Ā – nu tad tas nav interesanti...

ZAKĒNS. Nē, tas ir gan interesanti! Pūce ir ļoti laba skolotāja!

VILCĒNS. Nu ja tas ir interesanti, tad es arī gribu dzirdēt!

ZAĶĒNS. Cip – ciric – tad nāc tik līdzi!

VILCĒNS. Pie pūces?

ZAĶĒNS. Pie pūces!

VILCĒNS. Ejam!

ZAĶĒNS. *Pie pūces ejam mācīties,
Jo pūce daudz ko zina –
Un visu to mums vajadzēs
Kā nākas izdibināt!*

ABI. *Pie pūces ejam mācīties,
Jo pūce daudz ko zina –
Un visu to mums vajadzēs
Kā nākas izdibināt!*

PIEDZIEDĀJUMS (2X) *Cip – cibrīc! un – dip! dip! dip!
Te nāk tie, kas zināt grib!
Lapas čaukst un krūmi lokās –
Zināšanas drīz būs rokā!*

VILCĒNS. *Uz brīdi malā noliksim
Gan rotaļas, gan spēles
Un skolotāju kratīsim –
Teic visu, kas uz mēles!*

ZAĶĒNS *Ir pūce par mums gudrāka
Un tā tad – vairāk zina!
Nu lai tad savas gudrības
Mums arī pabirdina!*

PIEDZIEDĀJUMS (2X) *Cip – cibric! un – dip! dip! dip!*
Te nāk tie, kas zināt grib!
Lapas čaukst un krūmi lokās –
Zināšanas drīz būs rokā!

3. skats

ZAĶĒNS. Labdien, pūce! (*vilcēnam*) Saki taču tu arī – labdien!

VILCĒNS. Labdien, pūce!

PŪCE (*atver acis*). Ui!... Labdien, labdien, zaķēn... Kas tur vēl ir atnācis kopā ar tevi?

VILCĒNS. Tas esmu es – vilcēns!

PŪCE. Ui... vilcēns... Nu tad – labdien, labdien, vilcēn!...

ZAĶĒNS. Vilcēns arī grib mācīties!

PŪCE. Apsveicami!... Apsveicami!... Kur te manas brilles?...

ZAĶĒNS. Lūdzu, skolotāj – tās ir tev uz knābja!

VILCĒNS. Patiešām! (*smejas*)

ZAĶĒNS. Kuš!... Par skolotāju nedrīkst tā smieties!

VILCĒNS. Es jau varu smieties arī citādi! (*smejas*)

ZAĶĒNS. Klusu! Nedari man kaunu!

PŪCE. Patiešām... brilles ir man uz knābja... Tas nozīmē, ka viss ir kārtībā... un mēs varam sākt...

PŪCE. Apsēdieties!

VILCĒNS. Mēs jau sēžam! (*smejas*)

ZAĶĒNS. Klusu! Tu neesi cirkā!

VILCĒNS. Nē... neesmu gan...

ZAĶĒNS. Tad nesmejies kā muļķis!

VILCĒNS. Es jau varu smieties arī kā gudrais! (*smejas*)

ZAĶĒNS. Ja tu neproti skolā kā nākas uzvesties, tad ej prom!

VILCĒNS. Labi jau labi... kārtīgais atradies...

PŪCE. Un tā... ar ko mēs sāksim?

VILCĒNS. Metīsim riteņus! (*apmet riteni*)

ZAĶĒNS. Vai tu vari beidzot nomierināties?!

PŪCE. Riteņus nemetīsim... parunāsim par to... kāda izskatās Zeme...

VILCĒNS. Zeme izskatās melna!

PŪCE. Melna?...

VILCĒNS. Nu ja – melna!... Bet smiltis – baltas!

ZAĶĒNS. Tu patiešām esi nelabojams...

PŪCE. Manās grāmatās ir rakstīts, ka Zeme izskatās apaļa...

VILCĒNS. Apaļa?... Nu ja – zemes pika izskatās apaļa, ja to saviļā ķepās!

ZAĶĒNS. Ej taču prom, ja negribi klausīties!

VILCĒNS. Es gribu klausīties!

ZAĶĒNS. Tad sēdi mierīgs un nejaucies visu laiku pūcei pa vidu!

VILCĒNS. Sēdi pats – es sēžu!

PŪCE. Zemes pika... patiešām izskatās melna un apaļa... ja to saviļā ķepās...
bet es tagad nerunāju par zemes piku... es runāju par to lielo Zemi, uz
kuras mēs visi dzīvojam... un tā arī izskatās apaļa... bet ļoti, ļoti liela...

VILCĒNS. Cik liela?

PŪCE. Ui!... Neizsakāmi liela!...

VILCĒNS. Tik liela kā lācis?!

PŪCE. Daudz lielāka.

VILCĒNS. Tik liela kā egle?!

PŪCE. Daudz lielāka!

VILCĒNS. Tik liela kā kalns?!

PŪCE. Nē – vēl daudz, daudz reižu lielāka, jo gan lācis, gan egle, gan kalns,
gan mēs visi... atrodamies uz šīs Zemes!...

VILCĒNS. Izņemot kurmi.

PŪCE. Kā – izņemot kurmi?...

VILCĒNS. Tāpēc, ka kurmis atrodas zem zemes!... Jā – un sliekas arī!... Un arī
visādi citi tārpi!... Es zinu – kad pakašņā zemi, tad viņus var ieraudzīt!

ZAĶĒNS. Nu nē taču!

VILCĒNS. Kā – nē?! Nāc – pakašņāsim zemi un tu pats to visu ieraudzīsi!

ZAĶĒNS. Man ne prātā nenāk tagad kašņāt zemi!

VILCĒNS. Labi – pakašņāsim vēlāk.

ZAĶĒNS (pūcei). Tu pasaki vilcēnam, ka viņam nav taisnība!

VILCĒNS (pūcei). Nē – tu pasaki zaķēnam, ka man ir gan taisnība!

ZAĶĒNS. Nu jā... gan ir – gan nav...

VILCĒNS. Kā tad tas izskatās – gan ir, gan nav?!... Tu varbūt gribi teikt, ka kurmis vienlaikus atrodas gan zem zemes, gan lidinās kaut kur gaisā?!

ZAĶĒNS. Nu nē taču!

VILCĒNS. Protams, ka nē!... Savu mūžu neesmu redzējis nevienu lidojošu kurmi!!!

ZAĶĒNS. Tu pats esi īsts lidojošais kurmis!

VILCĒNS. Lūdzu, skolotāj – zaķēns mani apsaukā!

ZAĶĒNS. Bet kad viņš nesaprot!...

PŪCE. Lūdzu nomierinieties... un paklausieties tagad manī... Jā... Jūs aizskārāt ļoti grūtu... jā – tā būs pareizi teikt – grūtu... un sarežģītu... Jā – tā būs vēl pareizāk – ļoti sarežģītu jautājumu... Jo vārdu “zeme”... mēs patiešām lietojam dažādās nozīmēs...

VILCĒNS. Ak tā?...

ZAĶĒNS. Protams, ka tā!

VILCĒNS. Sēdi klusu – tev neviens neko neprasa!

ZAĶĒNS. Zābaks!

VILCĒNS. Čībiņa!

PŪCE. Kāda čībiņa?

VILCĒNS. Pūkaina. Ar ļipiņu un ausīm.

ZAĶĒNS. Nu vai zini!...

VILCĒNS. Zinu! Bet tagad paklausies, jo skolotāja pūce mums sāka stāstīt par to, ka vārdu “zeme” mēs lietojam divās dažādās nozīmēs!

PŪCE. Jā, patiešām! Jo par Zemi... mēs saucam gan to lielo bumbu... uz kuras mēs visi dzīvojam... arī kurmjī...

VILCĒNS. Ak tā?

ZAĶĒNS. Klusu!

VILCĒNS. Pats – klusu! Un netraucē klausīties!

PŪCE. Jā... tā tad... ja runājam par to lielo... apaļo... Zemi... tad kurmji dzīvo uz tās... bet ja runājam par to... ko varam pakārpīt... tad kurmji... protams... parokas tai zemei apakšā... un tad var sacīt... ka kurmji dzīvo zem zemes... Sapratāt?

VILCĒNS. Es sapratu! Par zaķēnu šaubos.

ZAĶĒNS. Nē! Es arī sapratu! Un jau sen!

VILCĒNS. Nelielies! Ja saprati, tad pastāsti, kā var to vienu zemi atšķirt no otras!

ZAĶĒNS. To lielo Zemi raksta ar lielo sākuma burtu, bet to otru – ar mazo!

PŪCE. Pareizi...

VILCĒNS. Nu labi – pieņemsim, ka tā – par rakstīšanu es daudz neko vis nezinu – bet kā lai izrunā vārdu “Zeme” ar lielo sākuma burtu? Un kā jāsaka tad, kad vārdu “zeme” izrunā ar mazo sākuma burtu, ko?

PŪCE. Diemžēl abus “Z” – gan lielo... gan mazo... izrunā pilnīgi vienādi...

VILCĒNS. Bet kā tad lai saprot, par kuru zemi runā?

PŪCE. To saprast... patiešām... ir ļoti, ļoti grūti... Te pat visgudrākie prāti... mēdz kļūdīties... Jā... Bet nu gan es brītiņu nosnaudīšos... atpūtīšos... un tad turpināsim... Labi?

VILCĒNS. Labi.

ZAĶĒNS. Paldies tev, pūce!

VILCĒNS. Neizlec! Pielīdējs! (*pūcei*) Mīļš paldies, labo pūcīt, un ļoti saldu dusu tev!

(sāk dziedāt, zaķēns pievienojas)

VILCĒNS, ZAĶĒNS *Paplet knābīti un smaidi,
Sapnīti kad ciemos gaidi,
Miedziņš balts kā mākonītis
Sāk jau tev ap ausīm tīties*

*Atskan krācieni jau saldi,
Tortēm pilni sapņu galdi
Un pa gaisu tā kā pūkas
Lido saldās sapņu kūkas*

2X *Saldu dusu, saldu dusu,
Tikai neiztraucē blusu!
Vai vēl dzirdi dziesmu klusu,
Saldu dusu, saldu dusu...*

4. skats

ZAĶĒNS. Aizmiga...

VILCĒNS. Tā izskatās gan...

ZAĶĒNS. Pūces vispār – pa dienu lielākoties guļ...

VILCĒNS. Tas nu nebūtu nekas īpašs – daudzi radījumi pa dienu lielākoties guļ...
Bet vienu gan es nesaprotu – kā tā pūce visu tik labi var zināt?... Kā viņa
izokšķerēja to, ka zemesbumba ir tik liela un apaļa?... Ko?...

ZAĶĒNS. Viņa neizokšķerēja. Viņa to izlasīja grāmatās!

VILCĒNS. Grāmatās?

ZAĶĒNS. Jā – pūce lasa ļoti daudz! Viņa burtiski rij tās grāmatas!

VILCĒNS. Rij?!

ZAĶĒNS. Jā – tā šādos gadījumos mēdz sacīt.

VILCĒNS. Ak tā?... Vai zini, kas man ienāca prātā?... Kamēr pūce guļ – nočiepsim viņai tās grāmatas! Tad mēs – viens un divi – kļūsim tik pat gudri kā pūce!

ZAĶĒNS. Vai tad tev prāts! Kā tad drīkst čiept!

VILCĒNS. Un kā tad nedrīkst?

ZAĶĒNS. Vai tev neviens vēl nav teicis, ka čiept nav labi?

VILCĒNS. Nē... nav teicis...

ZAĶĒNS. Nu tad es tev tagad to pasaku! Čiept nav labi! Čiept nedrīkst! Un tā lai tu pat nemēģinātu pūcei kādu grāmatiņu nočiept! Saprati?!

VILCĒNS. Labi jau labi...

ZAĶĒNS. Nu skaties tu man! Labi. Iesim tagad katrs savos darbos, bet pēc laiciņa satiksimies atkal šeit un kopā dosimies pie pūces mācīties!

VILCĒNS. Labi.

ZAĶĒNS. Sveiks! (*dziedādams prom*)

VILCĒNS. Sveiks!

ZAĶĒNA DZIESMA

5. skats

VILCĒNS. Tā jau nu es iešu gaidīt, kamēr pūce visu palēnām izstāsta, ja daudz vienkāršāk ir tās viņas grāmatas nočiept un aprīt! Tādā veidā es ar

vienu kampienu visu uzzināšu!... Es gan apsolīju zaķenam, ka nečiepšu pūcei grāmatas... Nē! Pareizi!... Es apsolīju, ka nemēģināšu nočiept!... Vai ne, bērni?... Nu ja – tāpēc – lai nepārkāptu solījumu – čiepšu bez mēģināšanas!... Jā – un vēl es apsolīju, ka nemēģināšu nočiept kādu grāmatu! Vai ne, bērni?... Nu ja – tāpēc čiepšu nevis kādu, bet visas uzreiz!... Tā es būšu divkārt izpildījis savu solījumu! (*čiepj grāmatas*)
Guli, guli... viss kārtībā... Guli, guli... Guli mierīgi un sapņo saldi... Tev šitās grāmatas nemaz nav vajadzīgas... Tu jau tāpat esi diezgan grāmatu sarijusies... tu jau tāpat esi gudra diezgan... Ā – tur jau laikam zaķēns nāk... Jālaižas lapās! (*prom*)

6. skats

ZAĶĒNS. Vilcēn!... Ei! Vilcēn!... Cip – cibric – kur tu esi?!...

PŪCE (*pamostas*). Jā!... Es esmu šeit!... Nu – jūs jau klāt?...

ZAĶĒNS. Nē... mēs vēl neesam klāt...

PŪCE. Ui... Tad es laikam sapņoju... Bet ko tu dari manā sapnī, zaķēn?

ZAĶĒNS. Nē, nē – tu nesapņo! Es patiešām esmu klāt! Bet vilcēns ir nezin kur pazudis...

PŪCE. Ui... gan jau viņš atradīsies... Es tikmēr ieskatīšos savās grāmatās... Ui!
...

ZAĶĒNS. Ui.

PŪCE. Rādās, ka pazudis ir ne tikai vilcēns...

ZAĶĒNS. Rādās, ka pazudis ir ne tikai vilcēns.

PŪCE. Rādās... ka pazudušas ir arī visas manas grāmatas...

ZAKĒNS. Rādās... ka pazudušas ir arī visas manas grāmatas. Ko?!... Visas?!...

PŪCE. Nē... nevarētu teikt, ka visas... viena tomēr ir vēl palikusi...

ZAKĒNS. Ārprāts!... Tas noteikti ir vilcēns!...

PŪCE. Nē, zaķēn – tas nav vilcēns – tā ir «Lielā ārstniecības grāmata»...

ZAKĒNS. Jā, protams... bet skaidrs, ka tas ir vilcēns...

PŪCE. Ui!... «Lielā ārstniecības grāmata» ir vilcēns?!

ZAKĒNS. Nē taču! Vilcēns ir tas, kurš nočiepa visas tavas grāmatas!

PŪCE. Ui!... Bet kā tad tu to zini?

ZAKĒNS. Tāpēc, ka viņš gribēja arī mani pierunāt čiept tavas grāmatas! Es atteicos. Tātad viņš to ir izdarījis viens pats!

PŪCE. Bet kāpēc tad viņam vajadzēja čiept?!... Viņš taču var nākt un bez čiepšanās tās lasīt kad vien sagribas!... Vai tu viņam to nepateici?

ZAKĒNS. Nav jau nekādas jēgas viņam to teikt – jo vilcēns taču neprot lasīt!

PŪCE. Bet ko tad viņš darīs ar manām grāmatām?...

7. skats

VILKA DZIESMA

ZAKĒNS. Tur viņš nāk! Tūlīt tiksīm skaidrībā par visu! Ei! Sveiks, vilcēn!

VILCĒNS. Sveiks!

ZAKĒNS. Nāc mācīties – mēs jau tevi gaidām!

VILCĒNS. Kam man tas? Es tāpat visu zinu!

PŪCE. Kā tad tu visu vari zināt, ja pat es nezinu visu?

VILCĒNS. Bet es zinu!

PŪCE. Nu tad pasaki – kas ap ko riņķo – Zeme ap Sauli vai Saule ap Zemi?

VILCĒNS. Saule ap Zemi, protams!

PŪCE. Nu nē! Tā tikai izskatās, bet grāmatās ir rakstīts, ka patiesībā Zeme riņķo ap sauli!

VILCĒNS. Bet kāpēc tad es to nezinu?!

PŪCE. Tāpēc... ka tev neviens to nebija pastāstījis...

VILCĒNS. Bet es taču apriju visas tavas gudrās grāmatas!

PŪCE. Ui! Tu apriji visas manas grāmatas?!... Pirmoreiz dzirdu, ka vilki rij grāmatas... Manuprāt par to nevienā grāmatā nav rakstīts...

ZAĶĒNS. Tu dumjš esi?!... Kāpēc tu apriji pūces grāmatas?!

VILCĒNS. Pats teici, ka pūce tik gudra ir tāpēc, ka rij grāmatas!

PŪCE. Ko?!... Es riju grāmatas?!

VILCĒNS. Zaķēns tā teica!

ZAĶĒNS. Nu nē taču! Es domāju pārnestā nozīmē!... Nu tā taču saka par tiem, kuri daudz lasa! Ka viņi burtiski rij grāmatas!

VILCĒNS. Nē – tu neteici, ka tas ir pārnestā nozīmē!

ZAĶĒNS. Nu labi – es neteicu – jo man pat prātā neienāca, ka kāds to varētu saprast tiešā nozīmē!

VILCĒNS. Bet man pat prātā neienāca, ka rīšana varētu nozīmēt kaut ko citu nekā rīšanu!

ZAĶĒNS. Ja kāds tev pasaka – Ņem kājas pār pleciem! – tad taču tu saproti, ka tas nozīmē mukt, nevis pārlikt kājas pār pleciem!

VILCĒNS. Ne par kādām kājām un ne par kādiem pleciem tu man tad neteici!

ZAKĒNS. Tu nudian esi briesmīgi dumjš!

VILCĒNS. Pats tu esi dumjš!

ZAKĒNS. Jā?!... Es taču neriju grāmatas!

VILCĒNS. Bet tu teici...

ZAKĒNS. Un vispār – tu apsolījies, ka nečiepsi pūces grāmatas!

VILCĒNS. Es teicu, ka nemēģināšu tās čiept! Tāpēc es tās nočiepu bez mēģināšanas! Vai ne, bērni! Nu ja!... Au!...

ZAKĒNS. Kas tev?

VILCĒNS. Iesāpējās... Au!... Šausmīgi!...

PŪCE. Ui!... Tās laikam ir vēdergraizes...

VILCĒNS. Au!...

ZAKĒNS. Skaidrs, ka tās ir no aprītajām grāmatām...

VILCĒNS. Au!... Auauau!...

ZAKĒNS. Ko lai ar viņu tagad dara?

PŪCE. Ui!... Nabadziņš!... Varētu paskatīties grāmatās, bet tās viņš kā par nelaimi ir aprijis... Ak nē – viena taču vēl ir!... Un par laimi – tieši «Lielā ārstniecības grāmata»!

VILCĒNS. Au!...

PŪCE. Pacieties vēl brītiņu!

VILCĒNS. Au!... Nevaru!...

ZAKĒNS. Citreiz zināsi! Tava laime, ka arī šo grāmatu neapriji! Tā tev tagad varbūt palīdzēs!

PŪCE. Ir! Klausieties!... Ja vilkam sāp vēders... tad vajag viņu kaut kur noguldīt...

VILCĒNS. Au!... Vai vēderu?...

ZAĶĒNS. Nē taču! Pašu vilku! Gulsties!

VILCĒNS. Au!...

ZAĶĒNS. Ir!

PŪCE. ... attaisīt vēderu...

VILCĒNS. Auauau!

ZAĶĒNS. Guli mierīgs! Citreiz zināsi, kā svešas mantas rīt! Tā – vilkam vēders ir attaisīts!

PŪCE. Tagad tik atliek izņemt no vēdera sāpju izraisītājus!

VILCĒNS. Au!...

ZAĶĒNS. Ir! Lūk! Visas tavas grāmatas!

PŪCE. Ui! Cik labi...

VILCĒNS. Un tagad es te tā visu mūžu gulēšu ar attaisītu vēderu?!

PŪCE. Viņam taisnība... Te ir rakstīts – nekādā gadījumā neizmirst pēc tam aiztaisīt vilkam vēderu...

ZAĶĒNS. Taisu!... Nu?... Ir aiztaisīts... Kā tu jūties?

VILCĒNS. Hē... Nu jau pavisam labi!... Cita lieta!... Nu es varu pat kūleni apmest!... Skatieties!...

ZAĶĒNS. Ja tu vēl varētu mums paldies pateikt, tad būtu pavisam brīnišķīgi!

VILCĒNS. Mēģināšu... Paldies tev, pūce!

PŪCE. Nav par ko...

VILCĒNS. Paldies tev, zaķēn!

ZAĶĒNS. Lūdzu! Ceru, ka tagad tu saproti, ka ar šādu grāmatu rīšanu var tikt pie vēdergraizēm, nevis zināšanām?

VILCĒNS. Saprotu.

PŪCE. Nu tad turpmāk mācīsimies visi kā pienākas!

VILCĒNS. Es esmu gatavs!

PŪCE. *Lūk tā reiz gāja vilcēnam,
Kurš rija pūces grāmatas
Jo nezināja vilcēns tas,
Kā pareizi ir jāmācās*

VISI. *Lūk tā reiz gāja vilcēnam,
Kurš rija pūces grāmatas
Jo nezināja vilcēns tas,
Kā pareizi ir jāmācās*

PŪCE. *Jūs gan tā bērni nedariet,
Un grāmatiņas neēdiet,
Jo grāmatas nav saldējums
Tās vēdergraizes gādās jums!*

VISI. *Jūs gan tā bērni nedariet,
Un grāmatiņas neēdiet,
Jo grāmatas nav saldējums
Tās vēdergraizes gādās jums!*